

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-06-000 191
Бања Лука, 07.11.2006. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као председника вијећа, мр Вељка Икановића и Желимира Барића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Шормаз Трифковић, у кривичном предмету против оптужених Ж.Б., С.Т., Д.Б., Р.В., З.Г. и М.Т., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног закона Републике Српске-општи дио, одлучујући о жалбама Окружног тужиоца у Бањој Луци, оптуженог Ж. Б. и његових бранилаца, адвоката В.Р. из Б.Л. и адвоката Н.Б. и С.М. из Заједничке адвокатске канцеларије из Б.Л., бранилаца оптуженог С.Т., адвоката В.Г. и др М.М. из Б.Л. и браниоца оптуженог З.Г., адвоката М.Т.1 из Б.Л., изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањој Луци бр. 011-0-К-06-000 005 од 29.05.2006. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 07.11.2006. године, у присуству Републичког тужиоца мр Н.В., оптужених и бранилаца оптужених: Ж.Б. адвоката В.Р. и Н.П., С.Т. адвоката В.Г. и др М.М., З.Г. адвоката М.Т.1, Д.Б. адвоката З.Ј., Р.В. адвоката мр М.Д. и М.Т. адвоката В.Р.1, из Б.Л., донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба Окружног тужиоца у Бањој Луци, а дјелимично уважавају жалбе оптуженог Ж.Б., његових бранилаца и бранилаца оптужених С.Т. и З.Г., и пресуда Окружног суда у Бањој Луци бр. 011-0-К-06-000 005 од 29.05.2006. године, преиначава у правној оцјени дјела и одлуци о казни, тако што се радње ових оптужених описане у изреци првостепене пресуде правно квалификују као кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, за које се **осуђују: оптужени Ж.Б.** на казну затвора у трајању од *11 (једанаест)* година, **оптужени С.Т.** на казну затвора у трајању од *8 (осам)* година и **оптужени З. Г.** на казну затвора у трајању од *6 (шест)* година, у коју им се *урачунава вријеме проведено у притвору од 14.12.2005. године па надаље.*

У осталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци бр. 011-0-К-06-000 005 од 29.05.2006. године оглашени су кривим Ж.Б., С.Т. и З.Г., због кривичног

дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног закона Републике Српске-општи дио и осуђени: оптужени Ж.Б. на казну затвора од 14 (четрнаест) година, С.Т. на казну затвора од 12 (дванаест) година и З.Г. на казну затвора од 10 (десет) година, у коју им је урачунато вријеме проведено у притвору од 14.12.2005. године па надаље, обавезани да плате трошкове кривичног поступка и паушала, а оштећене са имовинскоправним захтјевом упућене на парницу.

Истом пресудом оптужени Д.Б., Р.В. и М.Т., на основу члана 290 тачка в) Закона о кривичном поступку, ослобођени су од оптужбе да су починили кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног закона Републике Српске-општи дио и ослобођени трошкова кривичног поступка, који су пали на терет буџетских средстава суда

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили: Окружни тужилац у Бањој Луци на ослобађајући дио пресуде, а на осуђујући дио оптужени Ж.Б. и његови браниоци В.Р., адвокат из Б.Л. и Н.Б. и С.М. из Заједничке адвокатске канцеларије у Б.Л., браниоци оптуженог С.Т., В.Г. и др М.М., адвокати из Б.Л. и З.Г., М.Т.1, адвокат из Б.Л.

Окружни тужилац ослобађајући дио пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда у ослобађајућем дијелу укине и одреди одржавање претреса.

Оптужени Ж.Б. пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине или преиначи и изрекне казна затвора у краћем трајању

Његови браниоци пресуду побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и одржи претрес.

Бранилац оптуженог С.Т., адвокат В.Г., побија пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се пресуда укине уз укидање притвора.

Његов бранилац др М.М. пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са приједлогом да се пресуда укине и одржи претрес или да се пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Бранилац оптуженог З.Г. побија пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са приједлогом да се пресуда укине или преиначи у ослобађајућу или да се изрекне блажа казна.

Одговор на жалбе бранилаца није поднесен, а одговор на жалбу тужиоца поднијели су браниоци оптужених Д.Б., адвокат З.Ј., Р.В., адвокат мр М.Д. и М.Т., адвокат В.Р.1, сви из Б.Л., са приједлозима да се, у односу на њихове брањенике, жалба тужиоца одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Код изјављених жалби и датих одговора странке и браниоци су остали и на јавној сједници.

Испитавши побијану пресуду у дијелу у коме се она побија жалбама и у смислу члана 314 Закона о кривичном поступку, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде, а у правцу жалбених приговора оптужених на осуђујући дио и тужиоца упућених ослобађајућем дијелу пресуде, није нађена битна повреда одредаба кривичног поступка у облику како те жалбе сугеришу.

Осуђујући дио пресуде предмет је опширне анализе бранилаца оптужених Ж.Б., С.Т. и З.Г. Ове жалбе сматрају да је првостепена пресуда починила бројне пропусте, у самом поступку доношења, оцјени изведених доказа, њиховом вредновању, анализи и на основу тога изведеним закључцима, а са образложењем које је дефектно у односу на изведене доказе али и само по себи неразумљиво.

Међутим, за овакве тврдње и на основу њих изведене закључке не може се наћи реално упориште у побијаном дијелу пресуде.

Радње сваког оптуженог појединачно и њихове заједничке радње, онако како су чињенично описане у изреци побијане пресуде, у довољној су мјери одређене да из њих произлазе законска обиљежја кривичног дјела. Иако изрека пресуде у опису радњи полази у суштини од њиховог правног описа, она их постепено разрађује и детаљно описује као реалну дјелатност сваког оптуженог у оном дијелу гдје је сами предузимају, па до њиховог заједничког дјеловања. На основу тако постављеног описа утврђује и њихов психички однос према тим радњама и заједничком дјеловању, које карактерише саизвршилаштво. Овакву изреку првостепени суд је прихватио са образложењем које је у потпуној сагласности са њом, у свим оним чињеницама и околностима које су одлучне за јасно дефинисање елемената бића кривичног дјела. Она није супротна изреци ослобађајућег дијела пресуде, јер се тим дијелом јасно одређује да се за радње, које су у њему описане, ослобађају оптужени Д.Б., Р.В. и М.Т. Изведене доказе првостепени суд је пажљиво и свестрано оцијенио. Правилним методолошким приступом разврстао их је на међусобно сагласне и подударне и на оне који су у одговарајућој мјери супротни. Доводећи их у међусобну везу, извршио је њихову укупну оцјену и на основу тога определијелио се за доказе који су прихватљиви, а за неприхваћене дао је јасне разлоге, засноване на реалној подлози. Обје категорије доказа имале су равноправан третман, а селективност у њиховом прихваћању плод је реалног вредновања њиховог значаја и убједљивости.

Одбране оптужених су изложене и интерпретиране, на начин да се јасно види њихова суштина, што је у складу са захтјевом који закон поставља суду. Алиби оптуженог Ж.Б., о времену доласка на Мањачу и његовом одласку, је провјерен и оцијењен кроз анализу доказа одбране и оптужбе. На основу тога је и изведен закључак о његовом присуству у вријеме које је описано у изреци и релевантно за његову кривичну одговорност. У том дијелу није остао без анализе исказ свједока М.С. (на страни 11. пресуде), а и искази осталих свједока у прилог његове одбране. Неприхватање исказа свједока Ђ.М., у правцу тврдње одбране, објашњено је сасвим одређено (страна 9. и 11. пресуде). Идентитет оптужених, па тако и З.Г. и С.Т., није остао без објашњења и заснива се на исказима свједока, који су у спорним дијеловима на главном претресу разјашњени. За то су и дати садржајни и одређени разлози, а инсистирање на томе да их суд није цијенио представља само њихову другачију оцјену од стране одбране. На те околности саслушаван је и свједок А.Д., па је и одбрани пружена

могућност да га квалитетно испита. Ради тога и понуђена књига, у којој је он члан редакционог одбора, нема значај који јој жалба придаје. Одбијање да је уврсти у доказе суд је и образложио, а одређена уопштеност тог образложења није у оваквој ситуацији била од утицаја на утврђивање одлучних чињеница.

Постојање „шпалира“ пресуда утврђује кроз оцјену исказа саслушаних логораша али их правилно доводи у везу и са исказима старјешина у логору и тек на основу такве оцјене изводи закључак, са давањем јасних разлога. У том контексту оцијењена је улога и оптуженог Ж.Б. Према томе и искази више позиционираних војних лица нису остали без пажљиве и студиозне оцјене, а у циљу провјере поузданости осталих доказа, нарочито исказа свједока логораша. Приликом саслушања већине свједока оптужба их је детаљно испитивала о околностима и чињеницама које су суду послужиле, за извођење закључка да се ради о цивилним лицима. Према томе став пресуде да су у логору били цивили није нејасан нити је у супротности доказима у спису.

Инсистирање жалбе браниоца оптуженог З.Г. да је суд требао да прибави одређене доказе, које у жалби набраја, супротан је улози суда у адверсарном систему процесног закона. Дужност одбране је да прибавља своје доказе, а суд на њен приједлог само оне које она не може сама да обезбиједи. Такво што се не види из списка, а активност суда је сасвим примјерена његовој улози у доказном поступку, па изостаје и повреда права на одбрану.

У погледу примијењеног закона не постоји нејасноћа, коју сугерише жалба браниоца др М.М., јер је суд примијенио Кривични закон Републике Српске-општи дио, који је био у примјени прије доношења Кривичног законика Републике Српске и сада важећег Кривичног закона Републике Српске. Очигледна омашка суда у позивању на одредбу о урачунавању притвора не утиче на ову одређеност, а ни на повреду права оптуженог. И у погледу везивања за повреду конвенције и пратећег протокола, јасно је да суд Босну и Херцеговину сматра правним следником СФРЈ, која је та документа ратификовала, и на томе успоставља обавезу њиховог поштовања.

Када се пресуда посматра као једна цјелина, без издвајања и цијепања њених дијелова, сасвим је јасно да суд као свједока наводи М.Ф., а његовог брата О.Ф. као лице лишено живота. Зато спомињање у једној реченици О.Ф., као свједока, није никаква нејасноћа, контрадикторност и повреда, већ очигледна омашка при писању. На њеном издвајању из контекста цјелокупног образложења неосновано се покушава градити битна повреда одредаба кривичног поступка.

Према томе нису основане тврдње жалби да је, у осуђујућем дијелу пресуде, почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303 став 1 тачка г) и ј) и става 2 Закона о кривичном поступку, нити је повријеђено право на правично суђење, гарантовано чланом 6 Европске конвенције о људским правима.

Жалба тужиоца побија ослобађајући дио пресуде сматрајући да је захваћен битном повредом одредаба кривичног поступка у анализи и прихватању изведених доказа, а што се одразило и на одређеност и јасноћу датог образложења.

Овакав став жалбе је погрешан јер ослобађајући дио пресуде наводи и излаже доказе према њиховом значају, у довољној мјери да се схвати њихов садржај. Одлучујући докази, као што су искази свједока Л.Ф. и С.Ш., изложени су детаљније и опширније образложени. Како у цјелини тако и у односу на оптуженог Д.Б. цијењени су и докази оптужбе, а навођењем да нису потврдили

његово присуство критичне вечери довољно је јасно изложен њихов садржај. Осим исказа Л.Ф. предмет анализе су били и искази свједока Ж.Л. и С.М.1. Пресуда износи да нико од свједока није потврдио ни учешће оптуженог М.Т., па инсистирање жалбе тужиоца на детаљнијем изношењу садржаја исказа свједока је без основа, јер би се свело на препричавање небитних дијелова њихових исказа.

Исказ свједока С.Ш., када говори да га је оптужени Р.В. код јаме два пута ударио, је био предмет оцјене на ваљан начин, са јасним образложењем и у међусобној вези са осталим доказима.

У односу на писмене забиљешке, у којим се спомињу ова три оптужена, суд прави јасну разлику између састава страже и учешћа у радњи извршења. На тај начин направио је и јасну разлику доказа по квалитету али је дао и разлоге о њиховој прихватљивости и значају за разјашњење и утврђивање одлучних чињеница.

Жалба прво износи пропуст суда да образложи одбијање читања исказа оптужених које су дали у истрази, иако на главном претресу нису салушавани. Након тога правилно закључује да законом није прописана могућност њиховог коришћења, полемишући са потребом да је се то дозволи, јер није ни изричито забрањено. Тиме сама негира да јој није јасно зашто суд одбија њен приједлог. Произлази да тужилац на тај начин жели у ствари да издејствује поступак суда супротно одредби члана 280 Закона о кривичном поступку, која прописује изузетке од непосредног извођења доказа. Ради тога, по налажењу овог суда, код оваквог стања ствари не постоји одсуство разлога о одбијању приједлога тужиоца да се ови искази прочитају.

Пошто нису нађени пропусти на које је указала жалба тужиоца то, у ослобађајућем дијелу, пресуда није ни починила битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303 став 1 тачка ј) Закона о кривичном поступку.

Испитујући правилност и потпуност чињеничне основе осуђујућег дијела пресуде, а у вези са жалбеним приговорима, нађено је да ни ови приговори немају реалног упоришта.

Првостепена пресуда поуздано је утврдила да се радња извршења догодила у вријеме оружаног сукоба, да су оптужени у саставу оружаних снага ВРС, а оштећени цивили у логору под њиховим надзором и контролом, који су ту доведени у вези тог сукоба, са статусом заробљених лица. Трајање овог сукоба је прихватљиво везано за догађаје након којих је он улиједио и за споразум којим је окончан, а радња извршења је у времену када је тај сукоб већ увелико трајао на цијелој територији БиХ. Тиме је успостављена веза између оружаног сукоба и статуса лица у логору, а докази на које се позива дају му довољно упоришта за закључак да се ради о цивилима. На основу правног следништва Босне и Херцеговине према СФРЈ, која је ратификовала Женевску конвенцију из 1949. године и пратећи Протокол, као неспорних чињеница, правилно суд утврђује и обавезу њиховог поштовања у то вријеме на територији цијеле Босне и Херцеговине, без обзира да ли су се на одређеном дијелу водила борбена дејства. Сам статус оптужених као припадника оружаних формација војне полиције у саставу ВРС је поуздано утврђен и разјашњен исказима свједока и цијењеним службеним забиљешкама старјешина, а као такав није био ни споран.

Период у коме су оптужени предузимали радње извршења поуздано је утврђен на основу исказа оштећених, који су се изјашњавали о времену када су

стизали на Мањачу, као и о томе који оптужени и на који начин је према њима примјењивао радње које изрека прихвата.

Постојање „шпалира“ и учешће оптуженог Ж.Б. у њему поуздано је утврђено на основу исказа оштећених као свједока, С.Ш., З.З., Х.Б. и осталих. Ови искази су тако детаљни, логични, одређени и међусобно се допуњавају, да као такви заиста нису могли бити доведени у сумњу. Супротна тврдња саслушаних старјешина правилно је одбачена, као заиста неубједљива. На основу истих доказа суд утврђује да је оптужени Ж.Б. свакодневно физички злостављао лица у логору, а што логично значи сваки дан када је он био присутан. О томе се изјашњавају сви саслушани над којима је примјењивао физичку и психичку тортуру, али описујући и своја сазнања о премлаћивању других лица која су са налазила у логору. То се односи и на премлаћивање логораша Љ., коме не знају презиме, али га детаљно и сагласно описују, по поријеклу и изгледу, па се оправдано прихвата истинитост оваквих исказа.

На основу овако датих и анализираних исказа оштећених потпуно и правилно суд утврђује које радње су заједно и према коме предузимали Ж.Б. и С.Т., а које заједно са оптуженим З.Г. Све ове радње и поступке суд правилно цијени као мучење, злостављање и крајње нечовјечно поступање од стране оптужених према оштећеним.

Догађај од 28.7.1992. године, када су предузете радње од којих је наступила смрт О.Ф. и Е.Б., оправдано је био предмет детаљне и пажљиве анализе првостепеног суда. Он радње оптужених цијени и анализира од првог извођења О.Ф. тога дана до његовог враћања у бараку и поновног извођења, заједно са Е.Б., С.Ш. и Ј.Ј., у вечерњим часовима. Учешће оптужених у томе, њихове радње које су предузимали, ријечи које су упућивали и посљедице које су наступиле, потпуно су утврђене на основу правилно цијењених и прихваћених доказа.

Свједок З.З., старјешина бараче, детаљно је описао извођење лица из бараче, сасвим се одређено изјашњавајући да су то урадили Б., З. и С., њихово одвођење према кухињи, гдје су премлаћени и одакле се Е.Б. и О.Ф. нису вратили, а С.Ш. се довукао до бараче. Ово је потврђено и исказима свједока С.Ш., Л.Ф., М.Ф., М.Д.1 и осталих свједока чије исказе суд наводи. Они се међусобно допуњавају, сагласни су у битним детаљима и граде једну заиста логичну цјелину, па их суд оправдано прихвата.

Утврђујући узрок смрти ова два лица суд исказ вјештака М.Р., правилно цијени доводећи га у везу са ранијим наношењем повреда О.Ф. и Е.Б. управо од стране оптужених.

Одбране оптужених С.Т. и З.Г., у жалби износе тврдњу о замјени идентитета оптужених. Ову тезу поткрепљују тврдњама да се спомиње неколико лица са именима С. и З., на тај начин негирају да су оптужени лица која су учествовала у радњи извршења кривичног дјела. Међутим докази који су изведени на главном претресу и које је суд прихватио овакву одбрану у потпуности чине неоснованом.

Свједоци који су на те околности испитивани потпуно су јасно и одређено отклонили сваку сумњу да се не ради о оптуженим. Свједок С.Ш. спомиње једног црног момка кога су такође звали З. и који га је пустио у бараку и дао му да једе. Свједок А.Д. се у судници изјашњава „...то су Ж.Б., С., З., ево га ту...“, „...Б., С. и З., ови људи што сједе ту...“. Он је одређено објаснио да прави разлику између два З., један црни, спортиста и коректан и оптуженог З.Г., а на

питање одбране одређен је да га је С.Т. ударио чизмом у леђа. Њихов идентитет јасно потврђује и свједок одбране оптуженог Д.Б., Л.Ф.

Жалба оптуженог Ж.Б. и његових бранилаца Ж.Б. подвргава критици закључак суда о квалитету његовог алибија, који заснива на одсуству са Мањаче у вријеме јула мјесеца, а тиме и 28.7.1992. године. У том правцу опширно и детаљно анализира исказе свједока одбране, али и оптужбе и садржај службених извјештаја. Сматра да суд, прихватајући како је оптужени био у Добоју 15.7.1992. године, неосновано и без ваљане подлоге одбацује да је одсуствовао сво вријеме до краја јула, како је одбрана тврдила.

Међутим, првостепени суд је све ове доказе детаљно анализирао, подвргао једној свестраној и критичкој оцјени на основу које је извео закључак да је оптужени у вријеме које је описано у оптужници и у коме је предузимао радње извршења био присутан у логору.

Правилно је цијенио службене забиљешке, на које се позива одбрана и у којима се заиста не спомиње оптужени Ж.Б., да су састављене од старјешина који нису били присутни критичне вечери 28. јула. Насупрот њима потврду његовог присуства налази у исказима свједока који су били у логору, који су видјели ко је изводио оштећене, а свједок Л.Ф. се сасвим одређено изјашњава да је оптужени био присутан те вечери. Исказ овог свједока иде у прилог закључку суда, јер се он изјашњава о дужини одсуства оптуженог од око седам дана и оријентационом времену у почетку јула мјесеца.

Са друге стране искази свједока М.С., Р.Р., Р.Ч. и Ђ.М. су толико неодређени и непрецизни, да се на основу њих не може извести ваљан закључак, који би оспорио утврђене чињенице. И сам оптужени приликом давања свог исказа испољава несигурност и прецизност у погледу одређених датума, што представља додатну потврду правилног утврђивања ове одлучне чињенице, на начин како то чини побијана пресуда.

Код оваквог стања ствари стоји да је све одлучне чињенице првостепени суд је потпуно и правилно утврдио, тако да су жалбе у овом дијелу такође неосноване.

Потпуно и правилно утврђујући чињенично стање првостепени суд изводи правилан закључак да су оптужени на овакав начин поступили супротно члану 3 став 1 IV Женевске конвенције о заштити лица за вријеме рата од 12. августа 1949. године и члану 4. став 2 тачка а) Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12. августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (протокол 2). Међутим на ово погрешно примјењује кривични закон и тиме чини повреду кривичног закона, а коју у жалби одређено истиче бранилац др М.М. У вријеме извршења кривичног дјела, на основу члана 12 Уставног закона за спровођење устава Републике Српске, на снази је био Кривични закон Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (КЗ СФРЈ). Овај закон се морао примијенити по принципу временског важења кривичног законодавства, јер касније донесени закони нису блажи за оптужене. Примијењени закон од стране суда ступио је на снагу тек 1993. године („Службени гласник РС“ бр. 12/93), па је ову повреду закона ваљало отклонити и радње оптужених правилно правно квалификовати као кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СФРЈ.

Суд је испитао и одлуку о казнама које су оптуженим изречене првостепеном пресудом, па је нашао да су оне престрого одмјерене. Све околности, које су од утицаја на врсту и висину казне, су правилно утврђене.

Међутим оне се нису потпуно одразиле у висини изречених казни. Прије свега треба имати у виду да суд није нашао ни једну отежавајућу околност на страни оптужених Ж.Б. и З.Г., а да код З.Г. није имао у виду да је он тежак инвалид, са нарушеним здрављем, што представља околност од значајног утицаја при одмјеравању казне. Осуђиваности оптуженог С.Т., за дјело које суд прихвата, не може се у конкретном случају придавати већи значај, па је самим тим и њен утицај у конкретним околностима мали. Практично потпуно одсуство отежавајућих околности и постојање значајних олакшавајућих околности, треба посматрати у вези са учешћем сваког оптуженог у појединој радњи и његовом доприносу посљедицама, као и њиховом положају у хијерархији одговорности за стање у логору. На овакав начин диференциране и избалансиране ове околности су определијиле овај суд да оптуженом Ж.Б. изрекне казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година, С.Т. 8 (осам) година и З.Г. 6 (шест) година. Управо оваквим казнама и у овом трајању може се, по увјерењу овог суда, постићи сврха кажњавања прописана чланом 33 КЗ СФРЈ.

На основу члана 50 КЗ СФРЈ оптуженим је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору од 14.12.2005. године, па надаље.

Жалба тужиоца упућује примједбе правилности утврђених чињеница у ослобађајућем дијелу првостепене пресуде. На основу аргумената које износи овакав њен став се не може прихватити као основан. Она се прије свега базира на службеним забиљешкама о саставу страже, а које суд правилном оцјеном није прихватио као одлучујуће за извођење поузданих и релевантних закључака. О тим разлозима и ставу овог суда било је ријечи у ранијем дијелу пресуде. И исказ свједока С.Ш. био је предмет студиозне оцјене првостепеног суда и заиста је по своме значају и квалитету потпуно правилно и оцијењен, са разлозима који су већ коментарисани. Насупрот томе исказ свједока Л.Ф. је у толикој мјери прецизан, детаљан, поткријепљен и другим исказима и проведеним доказима, да суду пружа ваљану основу да изведе закључке на којима заснива пресуду. Потребно је цијенити и да тужилац у току главног претреса свједоке није испитивао у правцу утврђивања идентитета ова три оптужена. Када свједок А.Д. објашњава ко га је премлаћивао и идентификује Ж.Б., С.Т. и З.Г., покушава да настави ријечима „...ове момке...“, тужилац га прекида сасвим другим питањем. Интерпретирање у жалби њихових изјава датих у истрази, а које се нису могле користити као доказ на главном претресу, не може се на овај начин употријебити за довођење у сумњу правилности чињеничног утврђења побијане пресуде. Правилно је првостепени суд оцијенио све ове доказе и код чињенице да ни један свједок оптужбе није потврдио учешће оптужених Д.Б., Р.В. и М.Т., нашао да није доказано како су починили кривично дјело за које се оптужују. На основу тога правилно их је примјеном члана 290 тачка в) Закона о кривичном поступку ослободио од оптужбе.

Из изнесених разлога ваљало је на основу члана 320 став 1 Закона о кривичном поступку, дјелимичним уважавањем жалби оптуженог Ж.Б. и бранилаца оптужених, првостепену пресуду у осуђујућем дијелу преиначити и пресудити као у изреци, а жалбу тужиоца одбити као наосновану.

Записничар,
Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа,
Обрен Бужанин

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић

